

Sosyalist Liseliler

AKP'NİN KARANLIĞINA, ÇEDES'İN İMAMLARINA,
TARİKAT VE CEMAATLERİN GERİCİ ZİHNİYETİNE
GENÇLİĞİMİZİ VE GELECEĞİMİZİ ÇALANLARA
KARŞI

LAİKLİK ÖZGÜRLÜKTÜR!

Soruların çalındığı kesinleşti

İSTANBUL SAVCI Sİ YAPTIĞI AÇIKLAMADA SORULARIN BASKI SIRAŞINDA ÇALINDIĞINI VE OLAĞI İLE İLGİLİ YEDİ KESİN TUTUKLANDIĞINI BİLDİRDİ

SINAVLARIN HANGİ TARİHTE VE NEREDE YAPILACAK VE NE ZAMAN BAŞLANACAK NEZARAK BELİRLİ OLMADI. ÖZÜMÜZDEKİ GÜNLERDE YENİ AÇIKLAMA BEKLENİYOR

ÜNİVERSİTE GİRİŞ SINAVI KOD MİSYONU DÖN YAPTIĞI AÇIKLAMADA ADAYLARIN İMZA HANGİ GİRİŞ KARTLARINI SAKLAMALARINI DA İSTEDİ

İPTAL KARARI

ÖZETİ: Eğitim Bakanlığı'nın, üniversite giriş sınavı iptal kararı... (The rest of the text is too small to transcribe accurately)

Üniversite giriş sınavı iptal edildi

Oramiral Kayacan açıkladı: "Bu yıl hücum botu, 1974'te de denizaltı yapımına başlanıyor.."

Gerici kuşatma intihar getirdi

Öğrencisi Enes, cemaat ve aile baskısı nedeniyle yaşamına son verdi

CEMAAT BASKISI, GELECEK KAYGISI NEDENİYLE YAŞAMINA SON VERDİ

Gençler, cemaat ve aile baskısı nedeniyle yaşamına son verdi. Enes, cemaat ve aile baskısı nedeniyle yaşamına son verdi.

İmam derste

'HAYRINA SU KUYUSU' OYUNU

TOPLUMA BASKI ARTIYOR

MİLLÎ Eğitim Bakanlığı'nın Diyanet İşleri Başkanlığı ve Gençlik ve Spor Bakanlığı ile ortak yürüttüğü ÇEDES Projesi'nde tepkilere karşın yeni adım atıldı. Proje göre, eğitim yılı...

Ders camii temizliği

ÇEDES projesi kapsamında, bazı okullarda öğrenciler müfredat dışı dayatmayla karşılaşıyor. Bu kapsamda Tekirdağ ve Batman'da öğrencilere camii temizliği yaptırıldı.

Öğretmenlerden alınıp imama teslim

Öğretmenlerden alınıp imama teslim edildi. Öğretmenlerden alınıp imama teslim edildi.

Merhaba

Yeni mücadele yılına merhaba! Sosyalist Liseliler Dergisi'nin 36. sayısı "AKP'ye, ÇEDES'e, Karanlığa Geçit Yok" başlığıyla liselerde, sokaklarda ve meydanlarda ışık olmaya devam ediyor.

İktidar okullarımızı bir avuç para babasına ve gericiye teslim ederken eğitimi bilimsellikten ve laiklikten uzaklaştırıyor, staj adı altında öğrencileri patronlara teslim ediyor; katledilmelerine göz yumuyor. Bütün bunların yaşanmasının sorumlusu olan düzeninin karşısında Sosyalist Liseliler, sosyalizm mücadelesini okullara taşımaktaki kararlılığını sürdürüyor.

ÇEDES projesi hız kesmeden yayılmaya devam ediyor. Öğrenciler, Cumhuriyetin 100. yılı programları kapsamında Kuran okumaya, etkinlik olarak cami temizlemeye götürülüyor.

Ekonomik krizin derinleştiği, gericiğin en yüksek seviyelere ulaştığı bu dönemde çözüm mücadele etmekten başka bir şey olamaz. Seni de dergimizi okumaya, tartışmaya, "Laiklik Özgürlüktür" sloganını yükseltmeye ve Sosyalist Liseliler saflarında mücadeleyi yükseltmeye davet ediyoruz.

Okuyup tartışacağımız, bozuk düzene yeni yanıtlar üreteceğimiz, omuz omuza mücadele edip sosyalizmin sesini yükselteceğimiz yeni bir yıl olması dileğiyle...

2024 aydınlanmanın, bağımsızlığın ve gençliğin yılı olacak.

Tüm sıra arkadaşlarımıza mutlu yıllar!

 sosyalistlise

 Sosyalist Liseliler

 sosyalistlise

 0531 251 95 02

GÜNDEMDE KALANLAR

5 Ocak

Yusuf Tekin, Kastamonu'da yaptığı konuşmada "İnebolu'da, Kastamonu'da hangi ara elemana ihtiyaç varsa, hangi sektörde ihtiyaç varsa oturuyoruz ilgili ticaret odası, sanayi odası ya da ildeki ticari, yatırım ve sanayii kuruluşlarına, 'Neye ihtiyacınız var, biz buradaki Meslek Lisemizin bünyesinde o programı açalım' diyoruz" dedi. Bu sözler, patronların MEB ile iş birliğini bir kere daha gözler önüne serdi.

16 Ocak

14 yaşındaki Arda Tonbul, staj gördüğü Büyükçekmece'de bulunan Özkanlar Metal'de kafasının sac bükme makinesine sıkışması sonucu hastaneye kaldırıldı. 7 gün süren mücadelesi sonrasında yaşamını yitirdi. Olayın sorumlusu iş yeri sahibi ve iş güvenliği uzmanı tutuklandı. Sosyalist Liseliler, "Arda'yı unutmayacağız" demek için karne gününde Arda'nın fotoğrafını göğsünde taşıdı.

19 Ocak

Sosyalist Liseliler MEB'e karne verdi. Tarikatçılık, gericiilik ve piyasacılıktan 100'le geçen MEB, bilimsel eğitim, laiklik ve eşitlikte sınıfta kaldı. Karne'nin içerisinde ayrıca MEB'in 2023 yılı içerisinde yaptığı laiklik ihlallerine de yer verildi.

23 Ocak

Henüz 15 yaşında olan Erol Can Yavuz, staj yaptığı Kütahya Yeni Sanayi Sitesi'nde bulunan mobilya atölyesinde üzerine sütun bloğunun düşmesi nedeniyle yaşamını yitirdi. Olayın sorumluları olan Kütahya Valisi Musa Işın ve İl Millî Eğitim Müdürü Hasan Başyigit utanmadan cenazeye katıldılar.

GENÇLİK AKP'YE ALDANMAZ

Hilafetin yerine laikliğin, tebaa sistemine karşı yurttaşlığın ve gerici karanlığa karşı aydınlanma bayrağının ülkemiz üzerinde yükseltilmesinin üzerinden tam yüz yıl geçti. Bu yüz yıl içerisinde daha ileri bir noktaya taşınması gereken Cumhuriyet, tam aksine gerici saldırının odağı haline gelerek tasfiye edildi. Yüz yıl önce kazandığımız tüm değerler bu memleket topraklarından teker teker silindi.

Cumhuriyet ve onun kazanımları olan bu hak ve özgürlükler yıllar sonra gelecek olan gerici iktidarlar tarafından hedef tahtasına oturtulmuş fakat tam anlık topraklarında egemen hale getirmeye çalışırken bir yandan da gelecekteki konumunu koruyabilmek amacıyla toplumu dizayn etmeye çalışıyor. Bu amaçta da belli oranlarda başarı kazandığı aşikâr. AKP, kararlı ve sürekli saldırısı sonucunda birçok mevziiyi kazanabildi. Ancak bu mevzileri kazanırken emekçi halk kitleleri, kadınlar, gençler ve yurtseverler de elbette sessiz kalmadı.

AKP VE DÜZEN KARŞISINDA TOPLUM

Dünden bugüne saymaya çalışırsak bitmeyecek kadar çok olan bu savaşım özellikle belli başlıklarda daha da yoğunlaştı. Örneğin bundan yaklaşık 13 yıl önce AKP'nin, iktidar kardeşi FETÖ ile sınav sorularını çalmasının üzerine binlerce gencin kent meydanlarına akması ve hesap sorması; yine iktidarın gerici politikalarına karşılık binlerce liselinin okulları eylem alanlarına çevirip 'karanlığa sırtımızı dönüyoruz' diyerek protestolara başlaması ve sayılamayacak kadar çok olan bu örneklerin belki de en büyüğü Gezi Parkı direnişi...

Bugünse ülkemizde sermaye ve gericilik el ele vererek her gün bir sürü can almaktadır. İşçiler, iş cinayetlerinde yaşamını yitirirken patronlar her dakika sermayesini daha da büyütmektedir. Kadınlar sokak ortasında katledilirken, şiddete uğrarken şiddet failleri küçük cezalarla yırtmakta, kadın düşmanlığı

iktidar tarafından sürekli körüklenmektedir. Ülkenin geleceğinde söz sahibi olması gereken gençlik geleceksizlik çemberine sıkıştırılmakta, tarikat yurtlarında ölüme terk edilmektedir. Piyasacılık ve gericilik toplumun yaşam alanını her geçen gün daha da daraltmakta, bu ülke halkına bir yaşam hakkı tanımamaktadır.

İktidar bugüne kadar sağlamaştırdığı konumunu son olarak 14/28 Mayıs seçimleriyle güvence altına alarak bu güçle birlikte memleketi götürebileceği en geri noktaya götürmeye çalışıyor. Son yüzyılın en gerici meclisiyle karşı karşıyayız. Artık ülkemizi emperyalizmin boyunduruğuna takmaya çalışanlar mecliste ülkemizin bağımsızlığı üzerine yemin ediyor. Artık meclisimizde solcu katilleri, emek hırsızları ve hilafet sevdalıları daha fazla. Artık meclisimizde dört tane eşi olan bir milletvekili bile bulunuyor. Bundan yüzyıl önce emekçi halkın canıyla, kanıyla kurduğu bu memleket bugün işte bu haramilere teslim ediliyor!

AKP NEYE GÜVENİYOR?

İlk başa yazılması gereken elbette istibdat rejiminin yarattığı korku iklimi. Bugün insanlar iktidara dair en ufak bir eleştirisinde dahi gözaltına alınıyor, mesleğinden atılıyor ve hatta yargılanıyor. Pek tabii bu toplumun bir kısmını korkutmanın en temel aracı fakat sadece bu araçla yetinilmiyor.

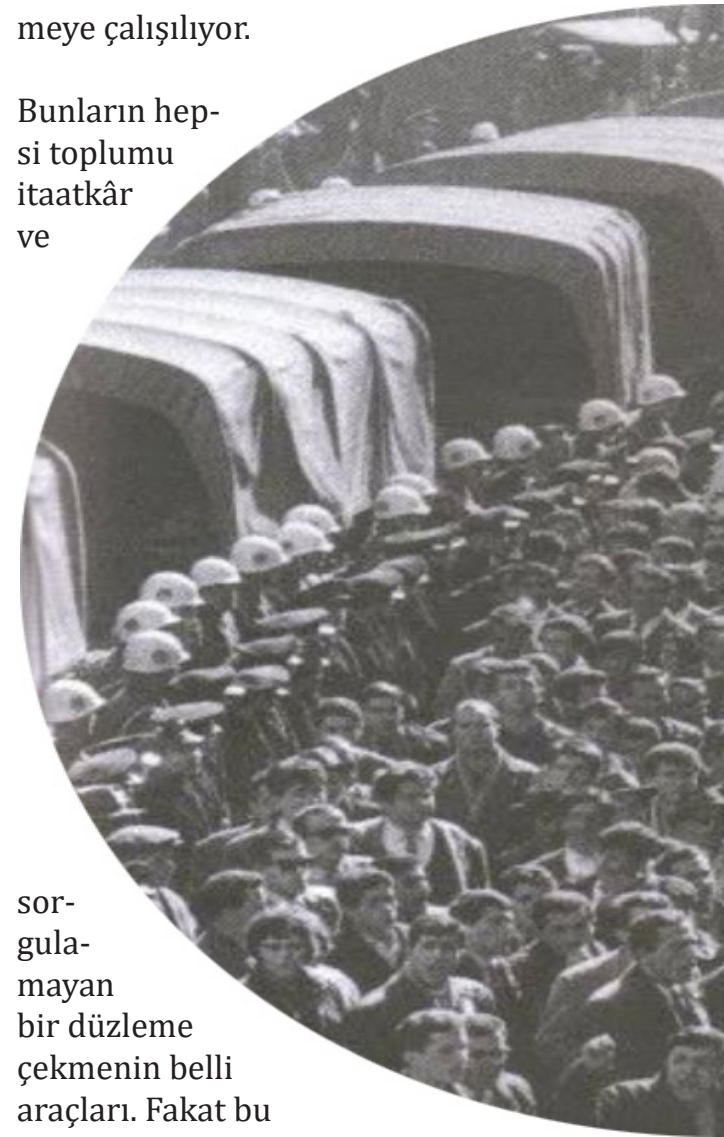
İkinci sıraya yazmamız gereken apolitizm de burada yerini alıyor. Toplum sessiz sedasız bir şekilde etkisizleştirilmenin belki de en kolay yolu bu. Bugün ülke halkı yurttaşlık bilincini ve görevini yalnızca beş yılda bir sandığa gitmek üzerinden var ediyor. Sadece seçim dönemlerinde politikleşiyor ve bu politikliği de kendisine dokunulmaması için belli bir alanın sınırları içerisinde gerçekleştiriyor. Bu noktada apolitizmden en çok payı alan gençlik kesimi oluyor. Birçok bağımlılıkla birlikte uysallaştırıl-

maya çalışılan, siyasetin onun işi olmadığı düşündürülerek bu yoz düzene itaat edilmesi gerektiği öğretilen gençlik, yaşamının henüz baharında bilinci köreltilerek düzene tebaa edilmeye çalışılıyor.

Bunların hepsi toplumu itaatkâr ve

sorgulamayan bir düzleme çekmenin belli araçları. Fakat bu noktada bizce yine çok etkili bir araç daha devreye sokuluyor. O da net tutumu olmayan ve her hamsette iktidarın peşine takılabilecek halk kitleleri yaratılmaya çalışılması. Peki bu yöntem ülke sathında nasıl icra ediliyor?

Geçmişten bugüne patron sınıfı işçilerin emeğine el koyarken, o işçilerin bu durumu anlayamaması için hep belli kurnazlıklara girişmiştir. Örneğin bir işçiye göz önüne alalım: Bu işçi güvensiz koşullarda, her gün birçok hayati tehlikeyi yaşayarak, ücretsiz şekilde mesai saatinden fazla çalışan bir işçi olsun (ki Türkiye'de yaşadığımızdan dolayı bu durumu hayal etmek o kadar zor olmasa gerek). Bu işçinin patronu, işçi tam isyan etme sınırına gelmişken birden

maaşlara zam yapma kararı alır ve işçi o an sömürülen emeğini, geçirdiği tehlikeleri unutup bir anda patronunu bir kurtarıcı baba rolünde görmeye ve ona daha fazla itaat etmeye başlar. İşte bu anlattığımız

hikâyedeki işçi rolünü Türkiye'deki halk kitleleri her an her dakika yaşıyor.

Bugün kendini dini AKP'ye muhalif olarak gören halkın bir kısmı, AKP'nin yaptığı göze hoş gelen her harekette

onu savunma ihtiyacı duyuyor. Selçuk Bayraktar, yeni tasarladıkları savaş uçağını tanıtıyor, bir anda sanki bu şahıs Siyasal İslamcıların ülkemizdeki önemli figürlerinden biri değilmişçesine; o uçaklar yarın başka bir yerde yine emekçileri bombalamayacakmışçasına alkışlanmaya başlıyor.

Erdoğan, yine içerde kurt, dışarda kuzu rolünü hakkıyla yerine getirirken, çıktığı bir mitingde bağıyor: "Eyy Amerika!". Ve yine bu kesimler şöyle söylenmeye başlıyor: "Evet ben de AKP'li değilim fakat Erdoğan sonuçta ülkemizin Cumhurbaşkanı makamını temsil ediyor ve Amerika'ya karşı bizim bağımsızlığımızı ve özgürlüğümüzü savunuyor."

Bu durumlar ülkemizde özellikle gençliğin bir kısmı tarafından alıcı bulabiliyor çünkü henüz belli bir bilinç kazanmamış ve her an manipüle edilmeye hazır olan bu kesim mevcut türdeki politik şovlarla çok kolay kazanılabiliyor.

Bugün Erdoğan ve AKP iktidarı, hedefine ilerlerken tam bir netlikle ve inançla yürüyor. Bundan dolayı örgütleniyor ve konularını daha da sağlamlaştırıyor. Türkiye halkı bu düzlemde daha fazla baskıya, yoksulluğa ve sömürüye maruz bırakılıyor. Çünkü yılgınlık, korku ve politik olarak net bir tutum eksikliği halkı, örgütsüz ve umutsuz bir tabloya hapsetmiş durumda.

BU TABLOYA MAHKÛM MUYUZ?

Yirmi bir yıldır bu ülkede dilediğince at koşturmak isteğinde olan AKP, zaman halkın verdiği yanıtlarla bu adımları atmakta zorlanmıştır. Bu verilen yanıtların en önemli özelliği ise örgütlü kitleler tarafından verilmiş ve politik netliği tam olan yanıtlar olmasıdır. Yani bugün biz bilmeliyiz ki, eğer Erdoğan asgari ücreti daha fazla yükseltme vaadinde bulunuyorsa, onun aslı işçilerin yaşamını zindan ederek daha sıkı kölelik koşullarında çalıştırma istediğidir.

Erdoğan ve AKP, eğer Amerikan emperyalizmi lafını kullanmaya başladıysa, ülkemiz el altından daha kolay bir şekilde emperyalizme sunuluyor, topraklar gizli şekilde Amerikan üslerine tahsis ediliyordu. Yine son bir örnekle eğer Erdoğan, beka sorunu, terör gibi lafları geveliyorsa bu seçim döneminin yaklaştığını ve halkın milli duygularının sömürülerek, oy sandıklarına akıtılması gerektiğini gösteriyordu.

AKP iktidarı düzenin sürekliliğinden yana olan bir düzen iktidarındır. Türkiye halkı bilmelidir ki düzenin ne partilerine ne de iktidarlarına güvenilebilir. Bu bakımdan politik olarak net; eşit, özgür ve aydınlık bir ülke taraftarı örgütlü bir yanıtın bu topraklarda yeşermesi de

yine ancak düzen dışı bir seçenek ile mümkün olacaktır!

103 yıldır bu topraklarda; insanın insanı sömürmediği, sermayeye ve emperyalizme boyun eğmeyen bir memleket hayaliyle mücadele eden komünistler, bu ülkenin biricik umududur. Bu yazımızın temel konusu gençliğin buradaki durumu fakat sanıyoruz ki umudun tek öznesini anlattığımız bu yazı gençlik açısından da aydınlatıcı olacaktır. Burada liseli gençliğe adete bir meşale olma görevi ile ortaya çıkan Sosyalist Liseliler'e de değinerek yazımızı sonlandıralım.

DÜZENE KARŞI TAVRI NET OLAN GENÇLER: SOSYALİST LİSELİLER

Sosyalist Liseliler 2015 yılında kurulduğundan bu yana AKP'nin toplumsal yapıyı dizayn ederken gücünün büyük bir kısmını da gençliğe ayıracağına farkında ve bu dizayn çabalarının karşısında olmuştur. İktidarın yaratmaya çalıştığı kindar-dindar nesil projelerine karşı okuyan, sorgulayan ve bunları yaparken de emekçi halkına borçlu olduğunun bilinciyle mücadeleyi büyüten bir çıkışı ortaya koymuştur. AKP, gençliğe çizdiği kalıba ulaşmaya çalışırken attığı her adımda karşısında örgütlü, güçlü ve dinamik bir gücü; Sosyalist Liseliler'i görecektir.

AKP'nin yarattığı bu tabloya sığmak istemeyen tüm liselilerin adresi burasıdır! Gençlik örgütlü gücüyle hareket ederse karşısında hiçbir güç duramayacaktır.

Şairin de dediği gibi:

*Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yan yana geliyoruz ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tutturduğumuz gün
hürlüğün havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.*

MESLEK LİSELERİ VE

Her seçim sonrası göreve gelen yeni kabine, iktidarın önümüzdeki beş yıla yönelik tercihlerini önümüze seriyor. Geçtiğimiz dönemin eğitim bakanı eğitimde piyasalaşmanın ismi olurken bu dönem gerici kimliğiyle öne çıkan Yusuf Tekin'le karşı karşıyayız. Her dönem farklı eğilimler ağırlık kazansa da değişmeyen bir gerçek var; o da bu yazıda değineceğimiz meslek liseleri ve sermaye ilişkisi.

İdeal olarak birçok alanda üniversite eğitime ihtiyaç duymaksızın nitelikli işçi yetiştirmesi ve üretime doğrudan katılımı sağlaması gereken bu okullar, sermayeye pazarlanabilecek iyi bir fırsat olarak görülüyor. Bu düzende meslek liseleri patronlar için iyi bir 'yatırım'. Yıllarını mesleğe vermiş kişilere hak ettikleri maaşı vererek kârlarından kısmak istemeyen patronlar, meslek liselerini "ara eleman" adı altında ucuza çalıştırmanın yollarını gözlerken AKP de iktidara geldiği günden bu yana meslek liselerini patronların hizmetine sunacak bir sürü protokole ve projeye imza attı. Mesleki ve Teknik Eğitim Genel Müdürlüğü Sosyal Ortaklar ve Projeler Dairesi Başkanlığı'nın 2019 verilerine göre yürürlükte 131 kurum ile imzalanmış 118 protokol var.

PROTOKOLLER VE MESLEK LİSELERİ

Bu konuyu ele almak için güçlü sermayedarlardan Koç Holding'in MEB ortaklığıyla başlattığı ve Tüpraş, Migros, Tofaş, Otokoç ve Ford Otosan'ın desteklediği 'Meslek Lisesi Memleket Meselesi' projesini örnek vermek yerinde olacak. İlk adımı 2006'da atılan proje, yıllar içerisinde meslek liselileri sermayenin 'çocuk işçisi' yapmış; 2015'te genişleyen kapsamıyla Okul-İşletme İşbirliği Modeli'ne geçerek niyetini pekiştirmişti. Hedefi "okullar ile işletmeler arasında sektörel bazda işbirlikleri geliştirerek, eğitim ve iş dünyası arasında köprülerin kurulması" olan model, emekçi çocuk-

larının karşısına staj sömürsünün makyajlanmış hali olarak çıktı. Patronlar vergi indirimlerinden faydalanıp çalıştırdıkları çocuk işçilerin sigortasından bile muaf olurken liseliler köleliğe mahkum edildi.

"İstihdama yönelik birçok sektör bize gelerek tekliflerde bulunuyor, biz de fabrikalarınızda sınıf açalım, meslek liselerini ayağınıza getirelim diyoruz." Bu sözlerle öğrencileri üç kuruşa çalıştırmanın derdine düşen MEB'in sermayeye çocuk işçi devşirdiğini hiç korkmadan utanmadan ilan etmiş oldu.

Eski Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk döneminde patronların örgütü olan Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği ile Milli Eğitim Bakanlığı arasında yapılan protokol kapsamında 81 ildeki 81 meslek lisesi TOBB'a devredildi. Protokol kapsamında okullara tamamen sermayenin ihtiyaçlarına göre atölyeler kurularak müfredat da sermayenin talepleri doğrultusunda şekillendirildi.

AKP'NİN ÇOCUK İŞÇİ KAYNAĞI

AKP'nin meslek liselerine dair planını belki de en iyi özetleyen, İzmir İl Milli Eğitim Müdürü Ömer Yahşi'nin şu cümleleriydi: "İstihdama yönelik birçok sektör bize gelerek tekliflerde bulunuyor, biz de fabrikalarınızda sınıf açalım, meslek liselerini ayağınıza getirelim diyoruz." Bu sözlerle öğrencileri üç kuruşa çalıştırmanın derdine düşen MEB'in sermayeye çocuk işçi devşirdiğini hiç korkmadan utanmadan ilan etmiş oldu.

Geçtiğimiz günlerde İnebolu'da meslek lisesi ve mesleki eğitim merkezi açılışlarında konuşan Bakan Yusuf Tekin; "İnebolu'da, Kastamonu'da hangi ara elemana ihtiyaç varsa, hangi sektörde ihtiyaç varsa

oturuyoruz ilgili ticaret odası, sanayi odası ya da ildeki büyük sanayi, yatırım kuruluşlarıyla, 'Neye ihtiyacınız var, oradaki meslek lisesi bünyesinde o programı açalım' diyoruz. 'Eğitimci kadrosunu beraber oluşturalım, akademik personel bizden olsun, meslekle ilgili derslerin içeriğini sizinle yazalım' diyoruz. Bu anlamda 'proje okul' diye bir kavram ürettik. Şu an Türkiye'de 400 civarında sektöre hizmet eden her alan da meslek liseleri açıyoruz." ifadelerini kullandı. Yusuf Tekin'in yerel seçimler de yaklaşırken sarf ettiği bu sözler, AKP'nin sermayenin çıkarlarını bir an olsun geri plana atmadığının bir göstergesidir. Bu düzen için eğitilmiş ucuz iş gücü yaratan meslek liseleri, organize sanayi bölgelerinin yanı başına taşınmaya başlandı ve sermayenin her türlü ihtiyacını gören işlevli birer araç haline getirildi.

İşler öyle bir noktaya vardı ki pandemi sürecinde tüm okullar kapalıyken ilk kademede açılan meslek liselerinde öğrenciler maske ve dezenfektan üreterek hem 'ülke ekonomisine katkıda bulunurken

MEMLEKET MESELESİ

bilgi ve becerilerini arttırdılar' hem de yalnızca sermayenin değil kamu kurumlarının ihtiyaçlarını giderdiler(!)

Yine yukarıda bahsettiğimiz toplantıda konuşan Tekin'in "Deprem bölgesinde bir sürü yatırım yapıyoruz, kepçe operatörlerinin maaşlarının 150 bin, 200 bin bandında olduğu söyleniyor. Şu anda ara eleman konusunda ciddi şekilde ihtiyaç var. Biz de meslek liselerini kullanarak bu ihtiyacı gidermeye çalışıyoruz. Eğitim, öğretim yükü, sadece Milli Eğitim Bakanlığı ya da sadece genel bütçeyle çözülecek bir şey değil. Bu yükün altına bütün ülkedeki 86 milyon insanımız, velilerimiz, hayırseverlerimiz, iş adamlarımız, sivil toplum örgütlerimiz hep beraber gireceğiz. Hep beraber bir seferberlik ortamını oluşturacağız ve

ancak bu yükün altından bu şekilde kalkabiliriz. Hepimize düşen yükler var" sözleri, rantçı iktidarın on binlerce insanın ölümüne sebep olmasının yükünü bile hamaset yoluyla meslek liselilere yüklediğini gösteriyor. Bu ve onlarcası örnekten anlayacağımız üzere "meslek liseleri memleket meselesi" diyenlerin meselesi, staj sömürsünü dayatabileceği, ucuz iş gücü ve geleceksizlik üreten kurumlara duyulan ihtiyaçtır.

STAJ SÖMÜRÜSÜ VE KÖLELİK KOŞULLARI ÇÖPE

Staj ise başlı başına bir sınav. Liseliler, kendi çabalarıyla buldukları staj yerinde asgari ücretin üçte birine çalışıyor, günlük sekiz saati geçmemesi gereken mesailerini on-on iki saati buluyor, hafta sonları dahi işe çağırılıyorlar. İnsanlık dışı koşullara itiraz etme şansları da çok az çünkü tüm bunların üstüne staj yerindeki patronları tarafından notlandırılıyorlar. Yani derslerini geçebilmek için istemeseler de susmak zorunda bırakılıyorlar. Sermaye için daha kârlı bir 'yatırım' olabilir mi? Hem çalıştırdığın işçinin sigortasını ödeme hem "nasıl olsa sesini çıkaramaz" diyerek güvenlik önlemlerini alma hem parasını vermeden fazla mesaiye bırak hem de kalkıp sana itiraz ederse notunu kırmakla tehdit et...

Geçtiğimiz haftalarda zorunlu stajını yaptığı şeker fabrikasındaki ihmaller yüzünden kaybettiğimiz sıra arkadaşlarımız Ulaş'ı ve Ömer'i anmadan bu yazı eksik olur. Meslek lisesinde 10. sınıf öğrencisi olan Ömer, MESEM kapsamında staj yaptığı klimacının tesisat döşemek

için götürdüğü Oto Galeriler sitesinde 2. kattan düşerek hayatını kaybetti. Ulaş da bir meslek lisesi öğrencisiydi ve arıza gidermek için çıktığı elektrik diğerinden arıtma havuzuna düşerek hayatını kaybetti. Çalıştığı fabrikada önemseneni kâr değil güvenceli çalışma olsaydı Ulaş hala aramızda olacaktı. Ulaş'ı ve Ömer'i aramızdan alan; "gençleri istihdam ederken sermayenin ihtiyaçlarını gözetken" işbirliklerinden biriydi.

BU DÜZEN BÖYLE GİDER Mİ?

İktidarı sermaye sınıfının siyasi temsilcisi yapan; tüm kurumları kendi ihtiyacına göre şekillendirmesine alan açan; bir avuç patronun örgütlülüğünden başka bir şey değil. Onların karşısında bizler milyonlarız ama öncelikle yüz binlerce liseli, on binlerce meslek liselileriz. Geleceksizliğe, staj sömürsüne, iş cinayetlerine karşı örgütlenerek; bizlere biçilen "okurken çalışmak, çalışırken ölmek" kaderini yırtıp atabiliriz. Geleceğimizi ancak mücadele edersek kazanabiliriz. Bu düzen bizleri ucuz ve yedek iş gücü olarak görüyor; güvenceli koşullarda insanca ücretlere çalıştığımız; her ürettiğimizle kendimize kazandırdığımız bir düzen ise sosyalizmde!

Meslek liseli arkadaş, yalnız değilsin. Sosyalist Liseliler, meslek liselileri staj sömürsüne ve kölelik koşullarına karşı örgütlenmeye çağırıyor! Gelin, geleceksizlik yaratan bu düzeni birlikte yıkalım, insanca bir yaşamı birlikte kuralım.

Yaşasın Sosyalist Liseliler!

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE GENÇ OLMAK

Bugünün Türkiye'sinde genç olmak, hatta genç olarak hayaller kurabilmek bile oldukça zor. Kapitalist-emperyalist sistemin içerisinde Türkiye'nin emekçilerine biçilen rol gibi, "gençliğini yaşama" hayali bile düzenin sert duvarlarına çarpıyor. Ancak biz bu duvarları aşma niyetindeyiz... Yalnızca eğitim, barınma, beslenme değil; insanca yaşayabilmek için dinlenebilmek, özgürce düşünebilmek, eğlenebilmek, gericiliğin tahakkümüne gençliğini gençlik gibi; kaygısız ve güvenle yaşayabilmek... Bunun hayal olmaktan çıkıp gerçeğe dönüşmesinin yolu ancak eşitlikçi bir düzenin kurulmasıyla mümkün olabilir. Bunun için bir örnek olarak Sovyetler Birliği'ne bakmak bile, kapitalizmin ufkunun sınırlarını aşmaya yetecektir.

Bugün memleket gençliğine reva görülen gericilik yuvası okullar, paralı dershaneler, kapanıp kaldığımız evlerin yanına bir de okumak için sömürdüğümüz iş yerleri ekleniyor. Sovyetler Birliği'nde ise çocuk işçilik yasaktı. Zaten buna ihtiyaç da yoktu çünkü hiçbir genç barınma sorunu çekmiyor, aç kalmıyor ya da ay sonunu nasıl getireceğini düşünmüyordu.

Sosyalizmde esas olan eğitimin bilimsel ve parasız olarak sağlanması, ezbere değil düşünmeye ve sorgulamaya yönelik olması, yetenekleri ve ilgi alanlarını ortaya çıkartmaya odaklanmasıdır. Politenik eğitim adı verilen bu eğitim sistemi ile imam yuvası olmuş ve

piyasaya açılmış olan okullarımızda sunulan eğitim sisteminin uzaktan yakından ilgisi olmadığı açıktır. Sovyetler Birliği'nde çocukluk döneminden başlayan eğitim, Pioner ve Komsomol adındaki gençlik örgütleri ile destekleniyor; böylece kişinin hem yaşadığı topluma faydalı olması hem de içindeki yetenek ve ilgiyi keşfederek istediği alana yönelmesini sağlıyordu. Bu anlamıyla eğitim sadece kitaplarda değil hem hayatın içinde hem de hayatı anlatan oyunda, sinemada, sanattaydı.

Bugün eğitimimize devam ederken yöneleceğimiz branş; eğitim sonrası ise mesleğimizi seçerken karşılaştığımız engeller, ezber ve yarış üzerine kurulu sınavlar sosyalist eğitim sisteminde bu sebeplerle kendine yer bulamaz. Sosyalizmde işyerleri, 'dayısı olanların' alınacağı yerler olmadığı gibi; seçtiğimiz meslek ya da alan için eğitim görürken, işsiz kalma korkusu yaşanmazdı çünkü sosyalizmde işsizlik yasaktı. Üretim hangi alanda olursa olsun, toplum içindi. Bu da toplumu oluşturan bireylerin ilk önce

"insanca yaşamasının" sağlanmasını önemsemek demektir. O halde gelecek kaygısı, işsizlik ve yoksulluk korkusu mümkün olabilir miydi? Örneğin Sovyetlerde ressam olmak isteyen bir genç, kimseden "Nasıl para kazanacaksın?" sorusunu duymazdı veya gerçekten ressam olduğunda aç kalmazdı.

Okullarda beslenme, gerekirse barınma ihtiyacı ulaşım ile beraber devlet tarafından karşılanırdı çünkü çocuklarını yetiştirmek toplumun göreviydi. Toplum ise işçilerin yönettiği Sovyet devleti demektir. İşler yalnızca saydığımız gibi "temel haklar" ile bitmiyor; dinlenme, eğlence, tatil de gözden çıkarması mümkün olmayan birer haktı. Ülke genelinde yapılan kültürel ve sosyal etkinlikler gençliğin zamanını kaliteli ve verimli geçirmesini sağlıyordu. Ülkemizde olduğu gibi müziğin, festivallerin yasaklanması, sinemanın, tiyatronun ulaşılabilir kılınması mümkün olamazdı. Üstelik, işçilere sağlandığı gibi gençler için de yılda 1 ay tatile gitme hakkı vardı. Okullar, bilimsel, kültürel geziler ve etkinlikler düzenlemeyi kendine görev ediniyordu.

Sosyalizmde genç olmak demek, gericiliğin kör karanlığına, evlere, kafelere hapsolmeden, hayallerinin peşinden koşabilmek ve bunun sonucunda yoksullukla karşı karşıya kalmamak demektir. İnsanca yaşam sosyalizmde!

AKP İKTİDARINDA GENÇ OLAMAMAK

Bu bölümü genelde solun ve kapitalizmin/liberalizmin değerlerini karşılaştırdığımız, kapitalist düzeni ve sosyalist düzeni anlattığımız bir alan olarak kullanıyoruz. Bu sayıda, gençliği gündeme almak isabetli olacağından "Kara" bölümünü her okuyucunun kendisinden muhakkak bir şeyler bulacağı, "Kızıl" bölümünü ise hak ettiğimiz ve kazanacağımız yaşamı anlattığımız şekilde ele aldık.

Her fırsatta gençliğe methiyeler düzen AKP iktidarı, kindar ve dindar nesil projesi için son 20 yıldır gençliği her yönden baskılamaya çalışmış, korkutmuş ve hapsetmiştir. Birer bilim yuvası olması gereken üniversiteler, hocalarımızın tasfiye edilmesi ve atanmış rektörler aracılığıyla içleri boş birer kurum haline getirildi. Daha kötüsü, üniversiteye giden yolda önemli bir basamak olan lise eğitimi bilimsellikten ve laiklikten uzaklaştırılarak içi boşaltıldı. ÇEDES projesiyle okullarımıza imamlar atandı, öğrenciler 'aktivite' adı altında cami temizliğine götürüldü. Kültür sanat etkinliklerine ulaşmak gün geçtikçe zorlaşırken dini sebeplerle festivaller, etkinlikler, konserler yasaklandı.

Ancak bu dönemlerde başımıza gelen en kötü şeyler bunlar değildi. Ekonomik krizin derinleşmesi ve artan enflasyon, gençliği erken yaşta asgari şartların altında çalışmaya zorladı. İktidarın toplum içerisinde körüklediği kin ve nefret duygusu yüzünden genç ka-

dınlar istediğini giyemez, istediği zaman dışarı çıkamaz hale geldiler. AKP iktidarı sıra arkadaşlarımızın ölümüne sebep oldu. Tarikat yurtlarına mahkûm olan binlerce öğrenciden biri olan ve baskılara dayanamayarak intihar eden Enes Kara'yı, meslek lisesi stajında ihmallerin katlettiği Ulaş'ı, İstanbul Üniversitesi öğrencisi Sibel Ünlü'yi,

KYK yurdunda asansör boşluğuna sıkışarak ölen Zeren'i unutmamak lazım. Polis tarafından katledilseydi bugün 24 yaşında bir genç olacak Berkin Elvan'ı, 19'undaki Ali İsmail'i ve bu iktidar tarafından öldürülen genç arkadaşlarımızı unutmamak lazım.

Bu düzende bir geleceğimiz yok fakat çok çalışarak, birilerinin üstüne basarak bir yerlere gelebileceğimiz anlatılıp duruluyor. Sıra arkadaşlarımız iş cinayetlerinde, yurtlarda, bizim hakkımızı savunduğu meydanlarda ölüyor; arkadaşıyla gezdiği için gericilerin

hedefine oturtuluyor, kadınlar sokakta tacizin her türüsüne uğruyor fakat ne hikmetse sıranın bize gelmeyeceğine ikna edilmeye çalışılıyor. Hatta tüm bunlara göz yummamız, ne olursa olsun kendi kariyerimize odaklanmamız, bu sorunlarla ilgilenmememiz öğütleniyor. Çünkü bunları düşünmeye başlarsak sorunlarımızın bize özel değil toplumsal olduğunu; yani aslında içinde yaşadığımız sistemin sorunları olduğunu fark edeceğiz. Bu da kapitalizm en son istediği şey çünkü bu düzenin sürmesinin tek garantisi; sınıf bilincinden yoksun, kimliklerin kavgasına düşerek ayrılmış ya da sadece kendini düşünen bireylerden oluşmuş bir toplum.

Anlaşılacağı üzere bu düzende yaşamak zor, genç olmak daha da zor. Kapitalizmin yarattığı geleceksizlik, AKP tarafından pekiştirilirken bizlere sunulan bu düzene boyun eğmek; okurken çalışmak, çalışırken ölmekten başka bir şey değil. Eğer üniversite okuyabilecek kadar şanslıysak da hemen yurtdışına kapağı atmamız öğütleniyor. "Kaç kendini kurtar", diyorlar halbuki bizler değil, bu memleketi bizlere dar edenler defolup gitmeli.

Bu karanlık düzene karşı cevabımız, dergimizin satırlarında, tartışmalarımızda, liselerimizde büyüyor.

GERÇEKLİK YANILSAMASI: SOSYAL MEDYA

Sosyal medyanın büyüklüğü fakat gerçeklikten kopuk dünyası, adeta bir uyuşturucu gibi gençliğin zihnini bulandırıyor. Adı üstünde sanal yani; 'gerçekte var olmayan, ancak zihinde tasarlanan' bu dünya, gençliği gerçeklik zemininden kopararak topluma, arkadaşlarına, hayata yabancılaştırıyor. Bu durumun birçok olumsuz yansımından yazıda bahsetmeye çalışacağım. Örneğin bu mecrada linç kampanyaları düzenleniyor. Bunlara katılanlar hiç tanımadığı, hayatını ve koşullarını bilmediği kişileri psikolojik çöküntüye sürüklerken davranışının nerelere varacağını hesap etmiyor. Yaşadığı baskılara dayanamamaya zor süreçlerden geçenler, hayatına son verenler bile oluyor.

Başka bir örnekte ise, bu düzenin önümüze getirdiği zorluklar karşısında bir ütopya yaratarak gerçeklikten kaçan ve mücadele etmek yerine sanal bir konfor alanına sığınan bir gençlik toplumu karşımızda duruyor.

Sosyal medyanın bir başka zararı, popülist akımların yayılmasına sunduğu katkı. Okuyarak, araştırarak bilinçlenmenin yerini sosyal medyadaki kaynağı belirsiz bilgilere inanmak aldı. Bu da gençliği her geçen gün sorgulamaktan, irdelemekten ve öğrenmekten uzaklaştırıyor. Düzen, gençliği tüm alanlarda kapsamaya çalışırken bizleri sorunlarımızın temelinden uzaklaştırarak bu düzeni sorgulamamızın önüne geçmeyi amaçlar. Bunun için gençliği amacı belirsiz akımlara ve siyasetçilere sürüklemekten; toplumsal olan sorunlarımızı bireyselleştirmekten daha iyi ne olabilir? Tarihi, siyaseti, toplumu yanlış okuyan ve kendi yaşamı için mücadele etmekten uzaklaştırılan gençliğin bilinçsiz bir avuç asalak için çalışmaya boyun eğen bir nesle dönüşmesinin önünü açan da budur. Medyanın kontrolünün bu bir avuç

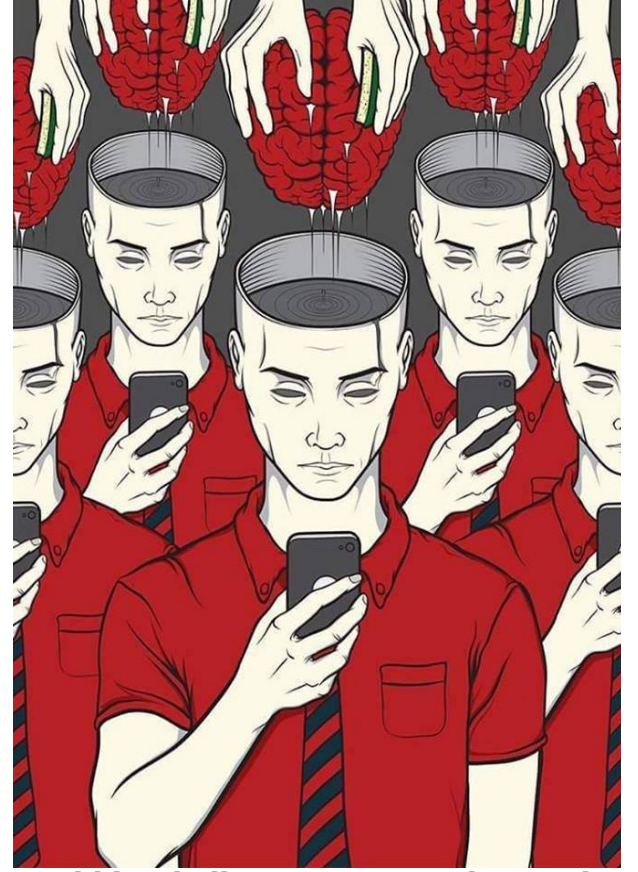
asalağın elinde olduğunu göz önünde bulundurursak eriştiğimiz bilgilerin sınırını daha iyi anlayabiliriz.

Sosyal medya, ana akım medyaya bir alternatif olmasıyla aslında avantajlı bir platform olabileceken belirlendiği odaklar düzenin sınırlarını aşmıyor. Böylece televizyonda gördüğü her şeye inanan ailelerimizi eleştirirken aynı batağa bizler de düşmüş oluyoruz fakat farkında bile değiliz. Profesyonel ilgi çekici bir 'edit'ten düşünce yapısı oturtmak mümkün olabilir mi? Bunlardan etkilenerek her geçen gün bençillen, bireysel kurtuluşu bir çözüm olarak gören, sadece kendi çıkarlarını düşünen bir nesil olmaktan sıyrılmamız gerektiği açık. Gençliğin bu zehirden kendini bir an önce arındırması için okuyup bilinç kazanarak; kurtuluşun toplumsal mücadeleden geçtiğinin bilincine sahip olması gerekmektedir.

Bu sosyal medyadan tamamen arınması anlamına gelmemektedir. Sosyal medya günümüzde önemli bir haber ve iletişim kaynağıdır fakat doğru kullanıldığı sürece. Bu doğru kaynakları iyi seçmeli ve her türlü kirli politikadan uzak durarak bizleri körelten nefret söylemlerini aşılmalara izin vermemeliyiz.

Tabi bunların dışında sosyal medyada yansıtılan şatafatlı, konforlu, lüks hayatları sıfırdan başlayarak yarattığını iddia eden bir kesim de var. Onların dünyaları, bir mucizeyle ya da çok çalışarak başarılabilirmiş gibi gençlerin hayallerini

süslemektedir. Bu hayatların mucizelerle değil emek sömürüsüyle, yolsuzlukla, bizlerden çalınanlarla kurulduğunu söyleyip geçelim. Başka bir boyutuyla; sosyal medyada insanlar sadece mutlu anlarını, görmemizi is-

tedikleri hallerini gösteriyorlar. Bu da sosyal medyanın en büyük ikiyüzlülüklerinden birisidir. Bizler sadece gülüp eğlendiğimiz anlardan ibaret değiliz. Özellikle biz gençlerin duygularının bu derece çalkantılı olduğu bu süreçte sürekli mutlu olmamız mümkün değildir. Elbette üzülmüş kötü hissettiğimiz süreçler olacaktır. Fakat takip ettiğimiz kişilerin bu tarz paylaşımları kendimizi eksik, sorunlu hissetmemize sebep oluyor. Bu da gerçeklik algısından kopmanın başka bir örneği. Farkında olmalıyız ki orası adeta bir podyum gibi; hayatın tümünden ibaret değil ve gördüklerimiz çoğunlukla kapitalizmin sattığı yalanlardır.

Gençlik hayal ürününden ibaret olan tüm yaşamlarını sığdırmaya çalıştığı bu bataklıktan kendini kurtarmalıdır. Kendimizi ekranlara kilitleyerek hayattan soyutlamamalıyız. Sosyal medyanın bizi gerçeklikten koparmasına olanak vermemeli, yaşamımızı kapitalist sistemin istediği gibi ekrana indirgememeliyiz.

Gericiiliğin Karşısında Sosyalistler:

LAİKLİK ÖZGÜRLÜKTÜR

Seçimlerin AKP tarafından tekrar kazanılmasıyla beraber gericiiliğin her alanda yükselmesi, laikliğin adım adım tasfiye edilmesi, ekonomik krizin ve geleceksizliğin derinleşmesi, değişim fikrinden uzaklaşmak gibi birçok başlık; gençliği bir çıkmaza itiyor. Hayatın her alanına müdahale eden iktidar; gençliği kendi düşünce yapısına hapsetmeye, bunu başaramadığı yerlerde ise bastırmaya yönelik adımlar atarken gençlik bu düzen içerisinde bir çıkış yolu bulamıyor. Tarikat ve cemaatler ortaöğretimden yükseköğretime kadar her alanı sarmış durumda. ÇEDES gibi projelerle okullarımıza imamları sokuyorlar. Gerici düşüncelerin kazandığı her mevzii; eşit yurttaşlığı toplumsal alandan siliyor. Bu çıkmaz ise; doğup büyüdüğümüz toprakların, yani memleketimizin yaşanılmaz olduğu düşüncesini ve yurtdışına kaçıp gitme fikrini besliyor.

Asıl umutsuzluğu yaratan; aydınlanma ve ilerici mücadelelerinin düzenle kavgalı olmayan partiler ve odaklar tarafından verilebileceğini

düşünmek. AKP laikliği adım adım tasfiye ederken karşısında yalnızca sosyalistler durmuş; Cumhuriyetin kurucu partisi CHP dahil hiçbir düzen partisi ses çıkarmamıştır. Çünkü laikliğin tasfiye edilmesi, birçok açıdan sermayenin elini kolaylaştırıyor. En basit şekliyle, devlet okullarının niteliksizleştirilerek bilimsel eğitimden uzaklaşması, laik eğitimi özel okullarda parayla satılan bir duruma getirdi. Bir başka örnekle, siyasal İslam'la yönetilen toplum, en kötü şartlara bile "şükretmeye" alıştırlarak en kötü koşullara itiraz etmez hale getirildi. İtirazı olan kişiler yalnızlaştırıldı. Bu örnekler ve daha fazlası, sermayeye kâr kapıları açıyor. O zaman beklediğimiz hareket niçin onları temsil eden partilerden gelsin ki?

Bugün yurtseverliğe dair her kavram, ancak gerçek yurtseverler olan sosyalistler tarafından yükseltilebilir. Çünkü bizler, karma eğitimin karşısındaki gericilere, zorunlu din derslerine, müfredatın içinin boşaltılmasına, bilimsellikten uzaklaştırılan

eğitime karşı ses çıkaranlarız. Bizler, memleketimizi hapsetmek istedikleri karanlığın karşısında bir meşale yakan, aydınlığa çağırıyoruz. Bizler, AKP'nin temsil ettiği küçük azınlıktan çok daha fazlasıyız.

Tüm bunların karşısında Sosyalist Liseliler; "Yaşanılmaz olan memleketimiz değil, bu düzen" demek için, "Bizler kalacağız; hilafet sevdalıları, gericiler, sermayedarlar defolup gidecek" demek için, gençliğin yalnız ve çaresiz olmadığını göstermek için önümüzdeki eğitim dönemini "Laiklik Özgürlüktür" sloganıyla açıyor. Gençliği, geleceği için mücadele edebileceği işçi sınıfının yoluna çağırarak Sosyalist Liseliler, düzen partilerine umut bağlanmayacağını bir kere daha gözler önüne seriyor. Laikliği asıl sahipleri olan emekçilere teslim etmek için, geleceğimizi kazanmak; gericileri memleketimizden kovmak için "laiklik özgürlüktür" çağrısı, memleketin dört bir yanında yankılanıyor!

EMPERYALİZMİN YIKAMADIĞI KALE: KÜBA

Bağımsız Küba için ilk işaret fişeği 26 Temmuz Hareketi:

Fidel ve 165 yurtsever devrimcinin, emperyalist ABD'nin darbe ile iktidara taşıdığı Batista'ya karşı ilk silahlı eylemi 26 Temmuz 1953 yılında Moncada Kışlasına düzenlenen baskındır. Bu baskın başarısız olmuş, Fidel Castro ve 18 yoldaşı tutuklanmış, devrimcilerin büyük bölümü işkenceye öldürülmüştür. Ancak bu tutuklamalar, katliamlar ve baskılar Kübalı devrimcilerin eşitlik ve özgürlük yürüyüşüne engel olamamış, 1959 yılında zafer kazanılmıştır. Askeri olarak büyük bir yenilgiyle sonuçlansa da Moncada Baskını Havana'da çok büyük bir siyasi etki yaratmıştır. Karşılığında Batista yönetimi ağır bir baskı uygulaması dönemini başlatıp Komünist Parti'yi yasaklamıştır. Fidel Castro tutuklandıktan sonra ilk duruşmada yaptığı ünlü savunmasının sonunda "Sayın yargıç siz beni mahkûm edin! Tarih beni haklı çıkaracaktır!" demiştir. Bu savunma tüm Küba sathında yayılmış, bütün direnişçilerin manifestosu olmuştur.

OPERASYONLAR, HAREKATLAR VE SUİKAST GİRİŞİMLERİ İLE BOĞDURULMAYA ÇALIŞILAN DEVRİM

İki kutuplu dünya düzeninde emperyalist kapitalist sistemin en büyük temsilcisi olan ABD, Sovyetler Birliği'nin kurulmasıyla birlikte tüm dünyada sosyalizm fikrinin geniş yankı bulması sonucunda dünyanın birçok bölgesinde devrimlere engel olmak için çeşitli yollarla mücadele etmiş, 1959 yılında istemediği devrim burunun ucunda olmuştur. Küba'da olan devrimin sadece orada kalmayacağını, bütün Latin Amerika'ya ilham kaynağı olacağını bilen emperyalizm,

çok geçmeden henüz yeni doğmuş devrimi boğmak için kolları sıvadı ve dönemin ABD Başkanı Kennedy onayıyla Domuzlar Körfezi adlı bir işgal operasyonu başlattı. CIA'in de aktif olarak rol aldığı işgal operasyonu fiili olarak 16 Nisan 1961 gecesi başladı. Yalnızca 3 gün süren operasyon, emperyalizmin hem askeri hem de diplomatik olarak ağır yenilgisiyle sonuçlandı. Küba açısından açık bir zafer olan bu işgal operasyonu, Küba'nın Sovyetler Birliği ile yakınlaşmasına ve devrimin halk tarafından daha fazla sahiplenilmesine yol açtı. 1961 yılının ağustos ayında Amerikan Devletleri Örgütü'nün Uruguay'daki toplantısına katılan dönemin Küba Ekonomi Bakanı Ernesto Che Guevara, Beyaz Saray'da görev yapan sekreter Richard Goodwin aracılığıyla Kennedy'ye bir not gönderdi: "Domuzlar Körfezi için teşekkürler. Çıkmadan önce devrim zayıftı. Şimdi her zamankinden daha güçlü."

Başarısız işgal girişimi sonucunda hayatını kaybeden Kübalılar için Havana'da düzenlenen cenaze töreninde Fidel, "Bu sıradan insanların sıradan insanlarla birlikte sıradan insanlar için yaptığı ve uğruna hayatlarımızı vereceğimiz sosyalist ve demokratik bir devrimdir. Bu nedenle bizi asla affetmeyecekler, ABD'nin burnunun dibindeyiz ve sosyalist bir devrim yaptık." demiştir.

Domuzlar Körfezi'nden sonra yine Başkan Kennedy'nin onayıyla, Firavunfaresi (Mongoose) Operasyonu adı altında Küba'ya yönelik daha kapsamlı bir harekât düzenlenmesi kararlaştırıldı. Domuzlar Körfezi'nden farklı olarak Firavunfaresi basit bir askeri harekât değildi ve Küba'da devrim hükümetinin devrilmesi için propaganda, psikolojik savaş

ve sabotaj eylemlerinin kullanılması gibi farklı alanda birçok plandan oluşuyordu. Operasyon kapsamında birbirinden farklı otuzun üzerinde plan hayata geçirildi. Temel olarak Küba'da devrimci hükümetin ekonomisinin çökertilmesini amaçlayan bu planlardan bazılarının örnek olarak terör eylemleri, adadaki ürünlerin biyolojik ve kimyasal olarak tahrip edilmesi ve Küba kıyılarının mayınlanması verilebilir.

ABD'nin başarısızlıkla sonuçlanan operasyonlarının ardından 2 Aralık 1961'de konuşma yapan Fidel Castro, bir Marksist-Leninist olduğunu ve Küba'nın yolunun Marksizm olduğunu duyurdu. Küba'nın ve Fidel'in sosyalizme yöneldiği bilinse de bu ilk defa açık olarak dillendirilmişti

ve dünyada büyük yankı uyandırdı. Bu durum ve Küba ile Sovyetler Birliği'nin kurduğu yakın ilişki, Küba Devrimi için kritik öneme sahip olan devrimci önder Fidel Castro'nun ABD'nin daha fazla dikkatini çekmesine yol açtı ve doğrudan Fidel'i hedef alan suikast girişimleri hız kazandı. 1959 yılından başlayarak 2000 yılına kadar bütün ABD Başkanları birbirinden farklı yollarla 634 kez Fidel'e suikast düzenlemeye çalıştı. CIA tarafından ABD Başkanlarının onayıyla gerçekleştirilen bu suikast girişimlerinin hepsinin başarısızlı-

ğa uğramasının yanı sıra, bu suikast girişimleri Fidel'i "en çok suikast düzenlenen kişi" olarak Guinness Rekorlar Kitabı'na da soktu.

Küba devrimden önce ABD'nin arka bahçesi olarak görülen; mafyanın, fuhuşun, yolsuzluğun, yozlaşmanın ve üretkenler için yoksulluğun kol gezdiği, emperyalizmin darbeyle iktidara taşıdığı işbirlikçi Batista rejimi eliyle bütün kirli işlerini yaptığı bir ülkeydi. Emekçilerin emeği ile servetine servet katan ABD'li patronlar ve yerli işbirlikçileri için Küba çok zengin ve çok güzel bir ada ülkesiydi elbette. Çünkü bağımsızlığı ve egemenliği elinden alınmış istedikleri gibi at koşturdukları adeta bir deney faresi olarak gördükleri bir ülkeydi.

DEVİRİMDEN SONRA

Devrimle birlikte yürürlüğe konan toprak reformu sonucunda 1960 yılına gelindiğinde çiftliklerin hepsi kamulaştırılmış, işleyen halk tarafından yönetiliyordu. ABD'nin yerli işbirlikçiler eliyle yönettiği başta şeker fabrikaları olmak üzere elektrik, telefon, petrol şirketleri ve bütün üretim araçları kamulaştırılmıştır. Eğitim, sağlık, barınma gibi insani temel hakların ücretsiz ve nitelikli bir şekilde bütün zenginliği üretkenlere sunulduğu bir ülke olmuştur. Sosyalizmle birlikte artık Küba'yı kapitalistlere peşkeş çeken diktatörler devrilmiş; yerel halk meclisleri, sendikalar ve her düzeydeki toplumsal örgütlenmeler ile halkın yönetime doğrudan

katılması sağlanmıştır. Kısacası devrimle birlikte köhnemiş eski düzen yıkılmış yerine bağımsızlığın, eşitliğin ve özgürlüğün tesis edildiği sosyalist bir ülke kurulmuştur.

60 YILI AŞKINDIR SÜREN AMBARGOYA RAĞMEN YIKILMAYAN KALE KÜBA

Yukarıda bahsettiğimiz filli işgal ve suikast girişimleri bugün yerini 60 yılı aşkındır süren ambargoya bırakmış durumda. Küba'nın sosyalizmle birlikte elde ettiği bağımsızlığı, egemenliği ve diğer tüm kazanımları bugün ABD tarafından ağır ekonomik, ticari ve finansal ambargonun ciddi bir ablukaya dönmesiyle yok edilmeye çalışılıyor. Küçük bir ada ülkesi ve imkanları çok kısıtlı olmasına rağmen emperyalizmin yanı sıra başında emperyalizme karşı kurulmuş ve bütün dünya halklarına ilham ve umut kaynağı olmuş Küba, reel sosyalizmin çözülmesiyle birlikte birçok sorun yaşamış ancak tek kutuplu dünya düzeninde dahi ilerlemeye devam etmiştir. Fidel'in, Che'nin ve binlerce Kübalı devrimcinin mirası olan 'Ya Vatan Ya Ölüm!' şiarıyla hayata geçen devrimin 65. Yılı kutlu olsun!

Havana'daki ABD Büyükelçiliği'nin karşısında bulunan bir yazıyla bitirelim: **"Señores imperialistas, no les tenemos ningún miedo"** yani **"Emperyalist beyler, sizden korkmuyoruz!"**

AKRAN ZORBALIĞI ÜZERİNE BİR DENEME

Günümüzde akran zorbalığı, toplum ve gençlik için büyük bir sorun haline gelmiştir. Bu durum rekabetin ön planında olduğu ortamlarda ortaya çıkmıştır, yani kapitalist toplumlarda.

Akran zorbalığı sadece kişinin zihinsel sağlığını değil aynı zamanda toplumsal dengeyi de etkilemektedir. Bu yazıda, akran zorbalığının kapitalizmle olan ilişkisini anlamaya çalışacağız.

Akran zorbalığı, güç farkı üzerine kurulu olmakla birlikte, en bariz güç farkı ekonomiktir. Ayrıca kapitalist sistem, bireyleri sürekli bir rekabet ortamına çeker ve ekonomik başarı bireylerin hayattaki konumunu belirler. Bu durum bireyler arasında bir üstünlük savaşını tetikler. Rekabetçilik kapitalizmin doğasındaki bencillikle beraber genç bireyler arasında güç farkını artırır.

Rekabetçi eğitim sistemi, kapitalizmin bireyselci toplum yaratmaya çalışması ve bireyleri zenginlik üzerinden değerlendirmesi liseliler arasında bir hiyerarşi oluşturuyor. Bu hiyerarşi empati ve dayanışmayı yok etmekle beraber bireyin kendi başarısını yüceltip diğerlerini zorbalamasıyla görevini yerine getiriyor. Sistem ayakta kalmak için bireylere bir diğerinin açığını aramayı, zayıf karnından vurmaya ögütüyor. Bu da gençlik arasında zorbalığın derinleşmesine sebep oluyor.

Tabii liselerdeki zorbalama bununla sınırlı değil. Örnek olarak kapitalist düzenin yarattığı güzellik algıları nedeniyle buna uymayan gençler zorbalanıyor ve o algılara uymak için düzene getiri sağlayacak çözüm yöntemlerine başvurmak zorunda kalıyor. Örneğin eğer bireyin burnu güzellik algılarına uymuyorsa kişi zorbalanmalara dayanamayıp

ameliyat olmak zorunda kalıyor. Bunun gibi örnekler aynı zamanda sağlık alanının sektörleşmesini arttırıyor. Gelişen teknoloji ve sosyal medyanın etkisiyle de bu çok daha farklı evrelere geçebiliyor. Kapitalist sistem, sosyal medyayı kullanarak popülerlik üzerinden de bu tip zorbalamalara kapı aralıyor.

Liseli gençler arasındaki akran zorbalığının bir boyutu da ırksal ayrımcılıktır. Bu ırksal boyut kapitalist sistemin ürünü olan ırkçı düşüncelerin ve milliyetçi akımların bir sonucudur. Her ne kadar ayrı incelenirse de milliyetçilik akımları dolaylı yoldan ırkçı düşüncelerden gelmez. Çünkü milliyetçilik bireyleri kendi ırkının üstün olduğu fikrini aşılardan ve diğer ırktan olan insanları aşağılamaya iter. Bu türdeki bir zorbalık sadece gençler arasındaki ilişkilere zarar vermiyor; ülkedeki halklar arasındaki çekişmeye, nefret söylemlerine evrimleşiyor.

Zorbalık kendini sürü psikolojisiyle ilerletir. Örneğin 'popüler' bir öğrenci kendince birini herhangi bir özelliğinden dolayı zorbalarsa kendini bir gruba ait hissetmek isteyen diğer öğrenciler de ona katılabilir. Bu durum en çok çıkar üzerine kurulu ilişkilerde görülür. Bir kişiyle sırf güçlü gördüğümüz için dostluk ediyorsak bu arkadaşımız birini zorbaladığı takdirde o kişi tarafından takdir edilmek için biz de zorbalıyoruz. Zorbalanan birey üzerindeki etkilerin sadece fiziksel değil aynı zamanda zihinsel olduğunu

da görmekteyiz. Zorbalanan gençler, yaşadıkları sürekli stres nedeniyle okul başarısında düşüş, sosyal izolasyon ve geleceğe dair umutsuzluk gibi sorunlarla karşılaşır.

Diğer yandan zorbalayan kişilere baktığımızda bunu, kendilerinde kusur olarak gördükleri şeylerin üstünü örtmek için yaptıklarını görürüz. Başkasında anlamsız yanlışlar görmek, en başta kendi içimizde yaşadığımız eksiklerden kaynaklanmaktadır.

Peki bireysel bir mücadeleyle bunu defedebilir miyiz?

Hayır sıra arkadaşlarım bunun bireysel bir kurtuluşu yoktur, tam tersine toplumsal bir değişim gereklidir. Birbirimizi ezmeyi öğütleyen bir sistem, bu sorunu kökten çözemez.

Dayanışmacı, kolektif işleyen bir toplumda yani eşit bir düzende, sosyalizmde birçok sorunla beraber çözülebilir ancak.

Sosyalist toplumda zorbalığın, çıkar ilişkilerinin ve benzerlerinin yeri yoktur. Sosyalist toplumda dayanışma, birlik ve beraberlik vardır. Gözetilen çıkar bireyin değil toplumun çıkarıdır ve kişilerin var oluşu buradan anlam kazanır.

Genç İş Sinema başlıyor! Günden güne artan ekonomik sorunlara paralel olarak gençliğin kültürel aktiviteleri de azalıyor. Bunlardan bir tanesi sinemaya gitmek. Liseli gençlik olarak arkadaşlarımızla bir araya gelerek bir film bile izleyemiyoruz.

Bu ihtiyacımızın ürünü olarak ortaya çıkan Genç İş Sinema; liselilerin bir araya gelmesini, izlediği filmler üzerine konuşmasını ve tartışmasını sağlayarak krizin gençlikten çaldıklarını yerine koyuyor. Bunun da ötesine geçerek bizleri tek tipleştirmeye çalışan kapitalizmin kültürüne karşı liseliler başka bir kültürün var olabileceğini gösteriyor. "Sokakta neler yaşıyorsa tiyatro sahnesinde de aynı şeyler yaşanmalı" deniyor fakat bizlere izlettikleri, yaşadığımız gerçeklerden öte sattıkları hayatlar ve hayaller. Ülkemizde yaşanan sorunları daha iyi anlamak için daha çok bir araya geliyor, tüm sıra arkadaşlarımızı Genç İş Sinema buluşmalarına çağırıyoruz!

PUTLARI YIKIYORUZ: *Squid Game*

Netflix'teki Squid Game dizisini birçoğumuz muhtemelen severek izlemiştir. İzlemeyenler için kısaca özet geçmek gerekirse; yoksulluk içinde yaşayan Güney Kore halkının milyonlarca sterlin ödüllü bir yarışmaya canları pahasına katılmalarını anlatan bir kurgu yapım. Kendi hayatlarını kurtarabilmek için ise gerek dostlarını, gerekse canlarını tehlikeye atan ve eleme usulü birinci olmaya çalışan karakterlerin yarışma sürecini izliyoruz. Elenenlerin öldürüldüğü bir yarışma bu yani; yaşadıkları sefaletten kurtulmak için ölümü ve öldürmeyi göze alanların hikayesi.

Sanatsal yönünden ziyade toplumsal boyutuyla öne çıkan yapım; neden böyle bir yarışmaya gerek duyulduğu, insanların neden canlarını tehlikeye attığını bizlere sorguluyor. Ana karakter Seong'u filmin başında kumar borçları yüzünden çöküntüde görüyoruz. Kendini ve ailesini içinde bulunduğu sefaletten kurtarmak için oynadığı kumar onu daha büyük bir sefalete sürüklüyor. Gizemli bir adamla tanışarak haberdar olduğu bu yarışmaya katılma kararını ise başka çaresi olmadığını hissederek alıyor. Seong, yarışma alanına gittiğinde kendisi

gibi yüzlerce insanın benzer sebeplerden oyuna katıldığını görüyor: içinde buldukları düzende insanca yaşayabilmek için.

Güçlünün zayıfı ezdiği, ihanetlerin göz ardı edildiği, ölümlerin ise haklı görüldüğü bir yarışma başlıyor. Bu durum bizlere tanıdık gelmektedir. Hepimiz biliyoruz ki sömürü düzeninin sürdüğü, yağma ve ölümlerin olduğu bir çağdayız. Üstelik rekabet ortamı kapitalist rejimlerle öyle bir vahşete dönüşmüştür ki beraberinde toplu katliamları da getirmiştir. Dizide de kapitalizmin bize sunduğu bu fırsatlar (!) gösterilmek istenmiş. Çünkü sözde çok küçük bir azınlığa yetecek kadar zenginlik var, geri kalanlar yoksulluğa mahkum olmak zorunda. Güçlü karakterlerin bir araya gelerek önüne çıkanları ezmesini ise sermaye düzeninin biz halkı fakir bırakıp sömürmesiyle bağdaştırabiliriz. Hayatımız boyunca insanca yaşamak için birbirimizi ezmek zorunda bırakıldık. Aklımızı kullanarak zengin olamayız ya da halkı sömürenler bizden zeki oldukları için sürmüyor bu düzen.

Bizim aklımız çalışmıyor da mı zengin değiliz? Hayır. Bizler sermaye sınıfının para kaynakları durumuna geldik. Bizler sömürülen sınıfız. Üstüne üstlük içinde bulundu-

ğumuz sınıf, yaşadığımız topraklarda, hatta dünyada çoğunluk. Bizim üzerimizden kâr elde edenler ise, binde birimiz kadar bile değil.

Bu düzeni yıkabiliriz fakat düzene boyun eğersek Squid Game dizisi de gerçeğe dönüşecektir. Biçimsel olarak farklı olsa dahi görüyoruz, bu düzen devam ettiği müddetçe görmeye devam edeceğiz.

Kitap Önerisi: *Gün Doğarken Yürüme*

İçine doğdukları dünyanın sürüklediği mücadeleyle büyümüş, değişimle, aşkla, kavgayla ve dostlukla yürümüş bir neslin hikayesini anlatıyor bizlere Hande Durna. Hem de alışık olduğumuz gözlemci bakıştan değil, tam da içlerinden gelerek, yaşanmışlıklarını katarak...

Defalarca okuduğumuz ve çok beğendiğimiz bu romanı sizlere de önermek istedik. Bizler ne anlatılan geçmişe ne de uğruna mücadeleler verilen geleceğe uzağız. Bu mirası devralmak, mücadelenin hakkını vermek için hazırda bekleyen kuşağız.

GERİCİ

MÜFREDAT

DAYATMASINA

KARŞI

LAIKLİK

ÖZGÜRLÜKTÜR

Sosyalist Liseliler

Laiklık
Özgürlüktür